

Πράξεις θανάτου

Κανένας θάνατος δεν είναι τυχαίος, πόσο μάλλον όταν προέρχεται από το όπλο ενός μπάτσου. Εδώ και δυο περίπου εβδομάδες γίνεται μια συστηματική προσπάθεια από όλους της φορέας της καθεστωτικής προπαγάνδας να παρουσιαστεί ως «σύμπτωση» η ταυτόχρονη παρουσία του Κώστα Φραγκούλη και των δολοφόνων του στη συγκεκριμένη διασταύρωση, 500 μέτρα από τον καταυλισμό της Αγίας Σοφίας στη Θεσσαλονίκη. Όμως δεν ήταν: οι Ρομ, οι γειτονιές και οι καταυλισμοί τους, η καθημερινότητά τους, είναι σταθερά στο στόχαστρο της κρατικής πολιτικής, και μάλιστα με εντεινόμενο τρόπο τα τελευταία χρόνια. Οι μπάτσοι ήταν εκεί με την πρόθεση και την εντολή να «εμπλακούν» σε κάποιο περιστατικό, «γιατί η επιτήρησή τους πρέπει να είναι αυξημένη».

Για να επιτύχει αυτή η αποστολή διατίθεται μια πληθώρα κατασταλτικών μέσων που φτάνουν μέχρι τις πάνοπλες ειδικές δυνάμεις, οι οποίες εισέβαλαν σε δεκάδες σπίτια Ρομ σε Μενίδι, Ζεφύρι, Ασπρόπυργο και αλλού προκειμένου να τους κλείσουν το στόμα και να μην ξανακατέβουν στον δρόμο, αντιδρώντας για τον θάνατο κάποιου με τον οποίο αισθάνονταν ότι βρίσκονταν στην ίδια θέση. Το εύρος και το βάθος, ωστόσο, της κατασταλτικής στρατηγικής των μπάτσων απαιτεί και προϋποθέτει τη συνεργασία με τα κάθε είδους μικρά και μεγάλα αφεντικά, των κάθε λογής μικρών και μεγάλων βενζινάδικων. Αφεντικά που είναι πρόθυμα όχι μόνο να τους παρέχουν δωρεάν καύσιμα, τροφή και ψυχαγωγία ενόσω αυτοί περιπολούν, αλλά αποτελούν και το αναγκαίο κοινωνικό στήριγμα για τη διαρκή υποτίμηση των Ρομ. Είναι οι ίδιοι που για ένα κλεμμένο εικοσάευρο σε βενζίνη έδωσαν το πράσινο φως για την καταδίωξη και τη δολοφονία. Πιστεύοντας, εννοείται, ότι δεν θα υπάρχουν συνέπειες.

Όσο για τους άλλους, τους ξεφτιλισμένους ρατσιστές απολογητές που συνεχίζουν μέχρι σήμερα να δικαιολογούν τον δολοφόνο, τόσο σε προσωπικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο του ρόλου που επιτελεί κοινωνικά -δήθεν ότι ήταν αμυνόμενος, δήθεν ότι «υπήρχε κίνδυνος εμβολισμού των οχημάτων»- βλέπουν καθαρά μπροστά τους είκοσι μήνες μετά έναν νέο Νίκο Σαμπάνη που του αξίζει, και σε αυτόν, ένας βέβαιος θάνατος. Κι ας μην είναι οι μπάτσοι επτά και οι σφαίρες τριάντα αυτή τη φορά. Άλλωστε, δεν χρειάστηκε να ριχτεί καμιά σφαίρα για να δολοφονηθεί πρόσφατα από ξυλοδαρμό ένας Ρομά στο Μενίδι ούτε για τον σοβαρό τραυματισμό ενός νεαρού Ρομά στον Βόλο μετά από πρόσκρουση του αυτοκινήτου του σε τοίχο έπειτα από καταδίωξη. Δεν είναι τυχαίο ότι και στις δυο αυτές περιπτώσεις οι άμεσα εμπλεκόμενοι είναι μπάτσοι.

Για αυτό το παραγωγικό τους έργο είναι που οι μπάτσοι θα εισπράξουν φέτος έκτακτο επίδομα 600 € για τα Χριστούγεννα, όπως ανακοίνωσε ο ίδιος ο πρωθυπουργός μια μέρα μετά τη δολοφονία στη Θεσσαλονίκη. Γιατί τη δουλειά τους, την εφαρμοσμένη θανατοπολιτική, την ιεράρχηση της ζωής των πληβείων σε μια κλίμακα αξίας και θανάτου, δεν μπορεί να την κάνει ο καθένας. Για παράδειγμα, η ανεκτίμητη συμβολή τους στην υποτίμηση των μεταναστών και μεταναστριών εδώ και 30 χρόνια τους έχει μετατρέψει σε πολιτικό εργαλείο ακριβείας κάθε φορά που μια συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα πρέπει να καταδειχθεί ως «κίνδυνος» και άρα να γίνει επιδεκτική άσκησης βίας επάνω της. Και ακόμα καλύτερα αν αυτός ο «κίνδυνος» είναι διαρκής, ώστε να μπορεί να ενταχθεί κατά βούληση σε μια διαρκή πολιτική καθημερινότητα έκτακτης ανάγκης.

Το γεγονός ότι πολύ γρήγορα, μέσα σε ελάχιστες μέρες ή και ώρες μετά τη δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη, διάφοροι πολιτικοί συνεργάτες της αστυνομίας άρχισαν να αναφέρονται σε «προβλήματα ενσωμάτωσης των Ρομ εδώ και 30 χρόνια» εκφράζει πάνω από όλα την προσπάθεια να κατασκευαστεί μια «διαφορά» και να παρουσιαστεί ως φυσική και αναπόφευκτη: «εμείς τους προσφέρουμε τη δυνατότητα ενσωμάτωσης, αυτοί είναι που την αρνούνται, άρα είναι αναπόφευκτο να υπάρχουν τριβές και ατυχήματα»... Η για πρώτη φορά καταγραφή των Ρομ στο Νομισματοκοπείο υπό αριστερή δημοτική διαχείριση, η σκλήρυνση της επιδοματικής πολιτικής απέναντί τους από το καλοκαίρι του 2021 που συνδέει την καταβολή του επιδόματός τους με το να πηγαίνουν τα παιδιά στο σχολείο και την «εύρυθμη λειτουργία της οικογένειας», ο επιλεκτικός αποκλεισμός των καταυλισμών κατά τη διάρκεια της πρόσφατης διαχείρισης της covid-19, το ανελέητο κυνήγι των «παλιατζήδων», οι αλλεπάλληλες δολοφονίες, όλα αυτά αποκρύπτονται βολικά για να μπορούν να συνεχιστούν απρόσκοπτα ως κομμάτι μιας ευρύτερης στρατηγικής υποτίμησης της ζωής των υποτελών. Και στα σώματα των Ρομ τέμνονται οι σύγχρονες στρατηγικές της εξουσίας.

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι βάρυνε πιο πολύ: το χρώμα του δέρματός του, ο «τρόπος ζωής» του, ο «αέρας» με τον οποίο σηκώθηκε και έφυγε χωρίς να πληρώσει. Ή όλα αυτά μαζί. Αυτό που ξέρουμε είναι ότι η απειθαρχία του να σπας τις πολλαπλές καραντίνες, η αφήφιση των ελέγχων κάθε εξουσίας, ενοχλεί τους φορείς της, αυτοαποκαλούμενους ή θεσμικούς, οι οποίοι είναι πρόθυμοι να διεκδικήσουν κάθε ψίχουλό της προκειμένου να επιβληθούν σε μια ζωή που τη θεωρούν κατώτερη. Ένα κομμάτι της ζωής του μας αφορά, αυτό θα το λέμε συνέχεια.

Οι φωτιές του Κώστα Φραγκούλη είναι και δικές μας

Να μην συνηθίσουμε τον θάνατο

Μπάτσοι σκουπίδια δολοφόνοι

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

νέστορος κ ευαγγελιστριάς ΙΛΙΟΝ

thersitis.esp.net